

Równoległe ostrzeżenia - numer jeden

Objawienie Jezusa Chrystusa: zrozumienie ostatecznego ostrzeżenia dla ludzkości

Jeff Pippenger
2023-08-08

„Objawienie Jezusa Chrystusa” zostaje objawione ludowi Bożemu, gdy „czas jest bliski”. Ostateczne poselstwo ostrzegawcze dla ludzkości zostaje ogłoszone tuż przed zakończeniem czasu próby dla ludzkości i to ostateczne poselstwo jest przedstawione w kilku liniach proroczych w Biblii. W czternastym rozdziale Objawienia to ostateczne poselstwo ostrzegawcze jest przedstawione przez trzech aniołów.

I ujrzałem innego anioła lecącego pośrodku nieba, mającego wieczną Ewangelię, aby ją głosić mieszkańcom ziemi i każdemu narodowi, plemieniu, językowi i ludowi, mówiącego donośnym głosem: Bójcie się Boga i oddajcie Mu chwałę, bo nadeszła godzina Jego sądu; oddajcie pokłon Temu, który stworzył niebo i ziemię, i morze, i źródła wód.

I poszedł za nim inny anioł, mówiąc: Upadł, upadł Babilon, to wielkie miasto, ponieważ napoił wszystkie narody winem gniewu swego nierządu.

A trzeci anioł szedł za nimi, mówiąc donośnym głosem: Jeśli ktoś oddaje cześć Bestii i jej obrazowi i przyjmuje jej znamię na czole albo na ręce, ten będzie pił wino gniewu Bożego, które jest nalane bez domieszki do kielicha Jego zapalczywości; i będzie męczony ogniem i siarką w obecności świętych aniołów i w obecności Baranka. A dym ich męki wznosi się na wieki wieków; i nie mają wytchnienia we dnie ani w nocy ci, którzy oddają cześć Bestii i jej obrazowi, i każdy, kto przyjmuje znamię jej imienia. Tu jest wytrwałość świętych: tu są ci, którzy zachowują przykazania Boże i wiarę Jezusa. Objawienie 14:6-12.

W osiemnastym rozdziale Apokalipsy to samo orędzie ogłasza upadek Babilonu.

A potem zobaczyłem innego anioła zstępującego z nieba, mającego wielką moc; a ziemia została oświecona jego chwałą. I zawołał donośnym głosem, mówiąc: Upadł, upadł wielki Babilon i stał się siedliskiem demonów, schronieniem wszelkiego ducha nieczystego i klątką każdego nieczystego i ohydneho ptaka. Bo wszystkie narody piły wino gniewu jej nierządu, a królowie ziemi uprawiali z nią nierząd, a kupcy ziemi wzbogacili się z powodu obfitości jej zbytków. I usłyszałem inny głos z nieba, mówiący: Wyjdźcie z niej, mój ludu, abyście nie byli uczestnikami jej grzechów i aby nie dotknęły was jej plagi. Bo jej grzechy doszły aż do nieba, a Bóg wspominał jej nieprawość. Objawienie 18:1-5.

Prorocza linia historii, czyli — można by powiedzieć — ciąg wydarzeń ukazany przez anioła, który w rozdziale osiemnastym oświeca ziemię swoją chwałą, przedstawia wydarzenia prowadzące do zakończenia sądu, zakończenia okresu próby oraz siedmiu ostatnich plag. Historia prorocza przedstawiona w rozdziale osiemnastym biegnie "równoległe" do linii proroczej historii przedstawionej przez trzech aniołów z rozdziału czternastego.

Bóg wyznaczył poselstwom z Objawienia 14 ich miejsce w ciągu prorocत्व, a ich dzieło nie ma ustać aż do zakończenia historii tej ziemi. Pierwsze i drugie poselstwo anielskie wciąż są prawdą dla tego czasu i mają iść równolegle z tym, które następuje. Trzeci anioł donośnym głosem ogłasza swoje ostrzeżenie. "Po tych rzeczach," powiedział Jan, "ujrzałem innego anioła zstępującego z nieba, mającego wielką moc, a ziemia została rozjaśniona jego chwałą." W tym rozświetleniu złączone jest światło wszystkich trzech poselstw. The 1888 Materials, 803, 804.

Trzej aniołowie z czternastego rozdziału, lecący srodkiem nieba, symbolizują ogólnoswiatowe poselstwo, które kończy się znameniem bestii oraz zamknięciem czasu łaski. W osiemnastym rozdziale cała ziemia zostaje oświecona chwałą anioła, którego poselstwo również kończy się zamknięciem czasu łaski.

Przesłanie, które jest symbolicznie przedstawione przez trzech aniołów w rozdziale czternastym i które jest również przedstawione przez anioła zstępującego w rozdziale osiemnastym, to dwa obrazy tego samego ostrzegawczego przesłania. W Biblii nie ma nic zbędnego, nic się nie marnuje. Fakt, że Jan identyfikuje to samo przesłanie więcej niż raz, podkreśla jego wagę i ilustruje boską metodę nauczania, która jest biblijną zasadą zwaną „powtórzenie i rozszerzenie”. Zestawienie dwóch linii historii proroczej ujawnia prawdę, których nie rozpoznano by w żadnej z nich, gdy rozpatruje się je oddzielnie. Dziś, gdybyś przyprowadził do sądu dwóch świadków tego samego wydarzenia, mogliby złożyć całkiem przeciwstawne relacje w zależności od swojej ideologii politycznej lub społecznej. W przypadku biblijnych świadków tak nie jest: zawsze są zgodni, a jeśli wydaje ci się, że nie są, to znaczy, że na coś patrzysz niewłaściwie.

Dwie ilustracje, które rozważamy, są dokładnie tym samym ostrzegawczym przesłaniem, które Księga Malachiasza przedstawia jako powrót proroka Eliasza. Wszystkie trzy przesłania pojawiają się przed zamknięciem czasu łaski — ponieważ ostrzegawcze przesłanie zawarte w każdej z trzech linii prorocत्व nie jest po prostu dane przed zamknięciem czasu łaski, lecz samo zamknięcie czasu łaski jest punktem odniesienia, jeśli tak to ująć, tematem każdego z tych ostrzegawczych przesłań. W istocie, jeśli jakiegokolwiek ostrzegawcze przesłanie jest ogłaszane lub zilustrowane przez jakiegokolwiek proroka, jest to to samo ostrzeżenie co w rozdziałach 14 i 18 Księgi Objawienia oraz w prorocत्वie Malachiasza o Eliaszu.

Łatwo wykazać, że te trzy linie prorocत्व biegną równolegle. Mając to na uwadze, w prorocत्वie biblijnym istnieją dwa główne źródła informacji. Jednym jest identyfikacja sekwencji wydarzeń, które nastąpią na końcu świata. Drugim źródłem jest opis działań proroków związanych z przesłaniem zarysowującym przyszłe wydarzenia.

Istnieją dwie zasady warte rozważenia w związku z tymi ideami. Pierwsza jest taka, że wszyscy prorocy mówią o końcu świata, w którym kończy się okres próby.

„Każdy z dawnych proroków mówił mniej dla swoich czasów niż dla naszych, tak iż ich prorokowanie zachowuje dla nas swoją moc. „A to wszystko na tamtych przyszło dla przykładu i zostało napisane ku przestrodze dla nas, na których przypadł kres wieków”. 1 Koryntian 10:11. „Im to zostało objawione, że nie sobie samym, lecz nam usłużywali w tym, co wam teraz zostało zwiastowane przez tych, którzy wam głosili ewangelię w Duchu

Świętym zesłanym z nieba — w rzeczy, w które sami aniołowie pragną wejrzeć”. 1 Piotra 1:12....

„Biblia nagromadziła i zebrała w jedno swoje skarby dla tego ostatniego pokolenia. Wszystkie wielkie wydarzenia i doniosłe sprawy historii Starego Testamentu powtarzały się i powtarzają w Kościele w tych dniach ostatecznych.” Wybrane poselstwa, tom 3, 338, 339.

Wszystkie prorocze przesłania Biblii są „dla nas wiążące”, „na których przyszedł koniec świata”. Ta zasada, w połączeniu z inną zasadą, która identyfikuje „sprawy”, które Duch Święty „ukształtował” „zarówno przy udzielaniu proroctwa, jak i w przedstawionych wydarzeniach”, wzmacnia twierdzenie, że wydarzenia prorocze na początku proroctwa stanowią typ i biegną równoległe do wydarzeń proroczych na końcu każdego proroctwa.

"Istnieje potrzeba znacznie wnikliwszego studiowania Słowa Bożego; zwłaszcza Księga Daniela i Objawienie powinny być przedmiotem uwagi jak nigdy dotąd w historii naszej pracy. W pewnych kwestiach możemy mieć mniej do powiedzenia na temat władzy rzymskiej i papieżstwa; lecz powinniśmy zwracać uwagę na to, co prorocy i apostołowie napisali pod natchnieniem Ducha Świętego. Duch Święty tak ukształtował sprawy, zarówno przy udzieleniu proroctwa, jak i w przedstawionych wydarzeniach, aby nauczyć, że czynnik ludzki ma pozostać na drugim planie, ukryty w Chrystusie, a Pan Bóg nieba i Jego prawo mają być wywyższone. Czytaj Księgę Daniela. Przywołuj, punkt po punkcie, historię królestw tam przedstawionych." Świadectwa dla kaznodziejów, 112.

„Duch Święty tak ukształtował sprawy, zarówno w przekazywaniu proroctwa, jak i w przedstawionych wydarzeniach.” W „przekazywaniu proroctwa i w przedstawionych wydarzeniach” „sprawy” zostały „tak ukształtowane” przez „Ducha Świętego”, że zarówno „przekazanie proroctwa”, jak i „przedstawione wydarzenia” powinny zostać uznane za natchnione i odniesione do profetycznej ilustracji końca świata.

Jan otrzymał proroctwo od Gabriela i powiedziano mu, aby spisał je w księdze i wysłał do kościołów. Potem był prześladowany przez Rzym; zesłano go w warunki, które można porównać do tego, co we współczesnym świecie nazywa się tajnym więzieniem. W tamtej historii Jan był tak samo odizolowany od ludzkości, jak każdy więzień w Guantanamo.

Jan stwierdza, że widzenie miało miejsce, gdy oddawał cześć w szabat siódmego dnia, który jest Dniem Pańskim.

Albowiem Syn Człowieczy jest Panem nawet dnia szabat. Mateusza 12:8.

Gdy oddawał cześć w Duchu, usłyszał potężny głos za sobą.

Ja, Jan, który jestem również waszym bratem i współuczestnikiem w ucisku oraz w królestwie i wytrwałości w Jezusie Chrystusie, byłem na wyspie zwanej Patmos z powodu słowa Bożego i świadectwa Jezusa Chrystusa. W dniu Pańskim byłem w Duchu i usłyszałem za sobą potężny głos, jakby trąby, który mówił: Ja jestem Alfa i Omega, pierwszy i ostatni; a co widzisz, zapisz w księdze i poślij do siedmiu Kościołów, które są w Azji: do Efezu, do Smyrny, do Pergamonu, do Tiatyry, do Sardes, do Filadelfii i do Laodycei. Objawienie 1:9-11.

Jan, jego otoczenie i wskazane okoliczności przedstawiają go jako kogoś, kto jest prześladowany za to, że przestrzega szabatu siódmego dnia, ale też jako kogoś prześladowanego dlatego, że wierzy zarówno w Biblię, jak i w pisma Ellen White, które stanowią „świadczenie Jezusa”. Słyszy za sobą potężny głos, odwraca się, aby zobaczyć, i czyniąc to, przedstawia adwentystę dnia siódmego na końcu świata, który słyszy za sobą głos mówiący: „to jest droga, idźcie nią”.

Wszystkie linie proroctwa biegną równolegle na końcu świata.

"W Objawieniu wszystkie księgi Biblii zbiegają się i znajdują swój kres." Dzieje Apostołów, 585.

Każdy prorok, który słyszy głos za sobą, wpisuje się w obraz przedstawiony przez Jana dotyczący ludu Bożego na końcu świata. Jan usłyszał za sobą głos, który udzielał mu wskazówek. Izajasz również usłyszał głos udzielający wskazówek.

Dlatego Pan będzie czekał, aby okazać wam łaskę, i dlatego będzie wywyższony, aby zmiłować się nad wami; albowiem Pan jest Bogiem sądu; błogosławieni wszyscy, którzy czekają na Niego.

Albowiem lud będzie mieszkał na Syjonie, w Jerozolimie: nie będziesz już płakać; On okaże ci wielką łaskę na głos twojego wołania; gdy je usłyszysz, odpowie ci. A choć Pan da wam chleb ucisku i wodę utrapienia, to jednak twoi nauczyciele nie będą już odsuwani na bok, lecz twoje oczy ujrzą twoich nauczycieli; a twoje uszy usłyszą słowo za tobą, mówiące: To jest droga, idźcie nią, gdy skręcicie w prawo i gdy skręcicie w lewo. Izajasza 30:18-21.

Resztką ludu Bożego słyszy za sobą głos wskazujący, którą drogą powinna iść. I musi potem zdecydować, czy posłucha, czy nie. Lud reprezentowany przez Jana i Izajasza to lud na końcu świata, który czeka na Pana, podczas gdy On zwleka, a Izajasz informuje nas, że zwleka, ponieważ jest Bogiem sądu. Od początku historii ruchu milleryckiego w 1798 roku aż do zakończenia czasu próby dla adwentyzmu przy prawie niedzielnym Bóg dokonuje sądu w niebiańskiej świątyni. Obietnica jest taka, że ci, którzy czekają na Pana w okresie sądu, będą błogosławieni.

Lud Boży, który jest błogosławiony za oczekiwanie, jest przedstawiony przez panny czekające na Oblubienicę w przypowieści o dziesięciu pannach. Wszystkie dziesięć panien zasnęło, a o północy nadszedł kryzys, który podzielił śpiące panny na dwie grupy. Jedna grupa usłyszała za sobą głos i odwróciła się, aby zobaczyć, skąd dochodził głos, który pouczał je, w którą stronę pójść, a druga grupa odmówiła odwrócenia się i wysłuchania tego głosu — mimo że przesłanie, które przewija się przez całą Księgę Objawienia, brzmi: „Kto ma uszy, niech słucha, co Duch mówi do kościołów”.

"Przypowieść o dziesięciu pannach z Ewangelii Mateusza 25 obrazuje także doświadczenie ludu adwentystycznego." Wielki bój, 393.

Jan reprezentuje lud adwentystyczny, który zwraca się ku przeszłości, aby zrozumieć przyszłość. Gdy słyszą „słowo za sobą”, tak jak Jan, słowo to obejmuje także pouczenie zawarte w świadectwie Izajasza o tym samym wydarzeniu. Pouczenie Izajasza brzmiało: „to jest droga, idźcie nią, gdy skręcicie w prawo i gdy skręcicie w lewo.” Mądre panny w dwunastym rozdziale Daniela

rozumieją wzrost poznania u kresu świata, ponieważ „przemierzały w tę i we w tę” słowo, aby zrozumieć życiodajne poznanie, które zostało odpieczętowane.

Ale ty, Danielu, zachowaj te słowa i zapieczętuj księgę aż do czasu końca; wielu będzie krążyć tam i z powrotem, a poznanie wzrośnie. Daniela 12:4.

Prorocy, których rozważamy, reprezentują Adwentystów Dnia Siódmego w tym okresie historii, w którym sąd dobiega końca, a czas łaski się zamyka. Ci, których przedstawia się jako mądre panny, słyszą za sobą głos mówiący: „To jest droga, nią chodźcie”, i On obiecuje prowadzić ich na ścieżce, gdy skręca w lewo lub w prawo. „Bieganie tam i z powrotem”, co czynią mądre panny, gdy księga zostaje odpieczętowana, jest symbolem studiowania Biblii. Natura uczy, że aby biegać, najpierw trzeba nauczyć się chodzić, a świadectwo Izajasza mówi, że jeśli słuchasz głosu za tobą, On będzie cię prowadził w studiowaniu Jego Słowa, niezależnie od tego, czy zwrócisz się ku Staremu Testamentowi (w lewo), czy ku Nowemu Testamentowi (w prawo). Otwórz Biblię, a On będzie cię prowadził swoim głosem. Ale dla Adwentystów Dnia Siódmego u kresu świata oznacza to również, że będzie cię prowadził, gdy otworzysz Biblię (w lewo) i gdy otworzysz Ducha Proroctwa (w prawo).

Droga, którą mamy iść, jest jeszcze bardziej określona, gdy zostaje dodane świadectwo Jeremiasza.

Tak mówi Pan: Stańcie na drogach, rozejrzyjcie się i pytajcie o dawne ścieżki, gdzie jest dobra droga; chodźcie nią, a znajdziecie odpocznienie dla waszych dusz. Lecz powiedzieli: Nie będziemy nią chodzić. Nadto postawiłem nad wami strażników, mówiąc: Słuchajcie dźwięku trąby. Lecz powiedzieli: Nie będziemy słuchać.

Przeto słuchajcie, narody, i wiedz, zgromadzenie, co jest pośród nich. Słuchaj, ziemio: oto sprowadzę nieszczęście na ten lud, nawet owoc ich zamysłów, ponieważ nie słuchali moich słów ani mojego prawa, lecz je odrzucili. Jeremiasza 6:16-19.

Są w tym fragmencie dwie grupy czcicieli. Jedna grupa rozważa wszystkie „drogi” i wybiera „stare ścieżki”, aby nimi kroczyć. Byli w stanie wybrać „dobrą drogę” spośród wszystkich innych możliwych „dróg”, ponieważ są tymi, którzy wsłuchali się w głos za nimi, a ten głos oznajmił im: „To jest droga, idźcie nią”. Jan reprezentuje tych, którzy słyszą głos z tyłu, głos ze „starych ścieżek”.

'Tak mówi Pan: Stańcie na drogach, rozejrzyjcie się i pytajcie o dawne ścieżki, gdzie jest dobra droga, i chodźcie nią.' Jeremiasza 6:16.

Niech nikt nie próbuje burzyć fundamentów naszej wiary — fundamentów, które zostały położone na początku naszej pracy przez modlitewne studium słowa i objawienie. Na tych fundamentach budujemy od pięćdziesięciu lat. Ludzie mogą mniemać, że znaleźli nową drogę i że mogą położyć mocniejszy fundament niż ten, który już został położony. Ale to wielkie zwiedzenie. Nikt nie może położyć innego fundamentu niż ten, który już został położony.

W przeszłości wielu podejmowało się budowy nowej wiary, ustanowienia nowych zasad. Lecz jak długo stała ich budowla? Wkrótce runęła, bo nie była zbudowana na Opoce.

Czyż pierwsi uczniowie nie musieli zmierzyć się z ludzkimi naukami? Czyż nie musieli wysłuchiwać fałszywych teorii, a potem, uczyniwszy wszystko, stać mocno, mówiąc: „Nikt nie może położyć innego fundamentu niż ten, który jest położony”? 1 Koryntian 3:11.

„A zatem mamy niewzruszenie trwać przy początkowej ufności aż do końca. Słowa pełne mocy zostały posłane przez Boga i Chrystusa do tego ludu, wyprowadzając go ze świata, punkt po punkcie, w jasne światło obecnej prawdy. Ustami dotkniętymi świętym ogniem słudzy Boży głosili poselstwo. Boskie słowo przypieczętowało prawdziwość głoszonej prawdy.”
Świadectwa, tom 8, 296, 297.

Jednak istnieje inna grupa w linii Jeremiasza i to "zgromadzenie", jak je on określa, zbudowało dom symbolizujący nową wiarę, a ten dom upada, ponieważ nie został zbudowany na skale. Tym domem jest Kościół Adwentystów Dnia Siódmego, albo, jak Jan określa ten sam kościół - synagoga szatana.

Odmowa słuchania jest odrzuceniem Jego „słów” i Jego „prawa”. Z powodu ich buntu przeciw powrotowi i chodzeniu starymi ścieżkami, a także odmowy wysłuchania trąbnego poselstwa strażnika, Bóg sprowadzi zło na lud, który Jeremiasz określa jako „złe zgromadzenie”. To, jak Bóg postępuje z Kościołem Adwentystów Dnia Siódmego Laodycei, jest tematem proroctw biblijnych. Prorok Ozeasz przyczynia się do określenia cech „złego zgromadzenia”, gdy mówi o powodach ich odrzucenia.

Mój lud ginie z powodu braku poznania; ponieważ odrzuciłeś poznanie, i ja cię odrzucę, abyś nie był dla mnie kapłanem; skoro zapomniałeś prawa swego Boga, i ja zapomnę o twoich dzieciach. Ozeasz 4:6.

Są odrzuceni z powodu braku poznania, co jest przesłaniem, które zostaje odpieczętowane w czasie końca. Bóg w tym fragmencie kończy swoją relację przymierza ze swoim ludem, gdyż wprost nazywa ich: „Mój lud!” Ponieważ odrzucili Chrystusa i zapomnieli Jego prawa, nie będą kapłanami dla Boga. Gdy lud Boży wchodzi w przymierze z Bogiem, On czyni ich kapłanami i królami. Gdy Bóg zawierał przymierze ze starożytnym Izraelem, oświadczył przez Mojżesza:

A zatem, jeśli pilnie będziecie słuchać Mojego głosu i strzec Mojego przymierza, będziecie dla Mnie szczególną własnością ponad wszystkie ludy, bo do Mnie należy cała ziemia. I będziecie dla Mnie królestwem kapłanów i narodem świętym. Oto słowa, które masz powiedzieć synom Izraela. Księga Wyjścia 19:5, 6.

Gdy Bóg zawarł przymierze z Kościołem chrześcijańskim, oświadczył przez Piotra:

Lecz wy jesteście rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem należącym do Boga, abyście ogłaszali chwałę Tego, który was powołał z ciemności do swego przedziwnego światła; wy, którzy niegdyś nie byliście ludem, teraz zaś jesteście ludem Bożym; którzy nie dostąpiliście miłosierdzia, lecz teraz je otrzymaliście. 1 Piotra 2:9, 10.

Piotr w tych wersetych omawia przejście od starożytnego Izraela jako wybranego ludu przymierza Bożego do Kościoła chrześcijańskiego, stwierdzając: «niegdyś nie byli ludem, teraz zaś są ludem Bożym». Gdy Żydzi rozwiędli się z Bogiem, Pan zawarł przymierze z Kościołem chrześcijańskim.

Oba były uważane za narody kapłańskie, dopóki były poślubione Panu.

Bycie odrzuconym jako kapłan oznacza, że niegdyś było się ludem przymierza. Adwentyści Dnia Siódmego weszli w przymierze z Panem na początku historii adwentyzmu. Kościół na pustyni wyszedł z Reformacji, lecz odrzucił poselstwo millerowskie i w ten sposób w okresie pierwszego i drugiego poselstwa anielskiego rozwiódł się z Bogiem. Ostateczne rozdzielenie nastąpiło wraz z nadejściem drugiego anioła i ogłoszeniem, że nie jest już córką Chrystusa, lecz stała się córką Babilonu. Bezpośrednio potem, podczas Wołania o północy, Bóg wezwał swoją nową oblubienicę do małżeństwa przymierza.

Symbolem przymierza dla starożytnego Izraela były dwie tablice z Dziesięcioma Przykazaniem, a dla duchowego współczesnego Izraela — dwie tablice Habakuka, przedstawione na planszach z lat 1843 i 1850. Lud przymierza, który natchnienie wielokrotnie identyfikowało jako Laodycę, odrzucił stare ścieżki, odmówił słuchania głosu za sobą i dlatego powtarza końcową historię starożytnego Izraela, gdy zostaje wypluty z ust Pana. Dlaczego dzieje się to z tymi, których On nazywa „Moim ludem”?

Przypowieść o dziesięciu pannach, która ilustruje doświadczenie Adwentyzmu, wypełnia się dwukrotnie: raz na początku, a potem na końcu Adwentyzmu. Siostra White naucza, że przypowieść została i zostanie wypełniona co do joty, a także że przypowieść zawsze należy rozumieć jako prawdę obecną, tak jak i trzeci anioł.

"Często zwraca się moją uwagę na przypowieść o dziesięciu pannach, z których pięć było mądrych, a pięć głupich. Ta przypowieść wypełniła się i wypełni co do joty, gdyż ma szczególne zastosowanie na ten czas i, podobnie jak poselstwo trzeciego anioła, została wypełniona i pozostanie prawdą obecną aż do końca czasu." Review and Herald, 19 sierpnia 1890.

Adwentyzm millerowski wypełnił okres oczekiwania z przypowieści pomiędzy ich chybioną przepowiednią z roku 1843 a trafną przepowiednią na 22 października 1844 roku. Proroczych szczegółów tej historii jest wiele i są ważne, lecz pragnę jedynie wskazać, że przypowieść o dziesięciu pannach jest bezpośrednio powiązana z trzecim aniołem, jak właśnie stwierdziła Siostra White.

Od 1798 roku aż do 22 października 1844 roku poselstwo pierwszego anioła ogłaszało otwarcie sądu. Tuż przed rozpoczęciem sądu spełniło się wołanie o północy z przypowieści o dziesięciu pannach. Dlatego, gdy trzeci anioł ogłosi zakończenie sądu, ogłoszenie wołania o północy zostanie raz jeszcze powtórzone.

Uznanie, że kościoły protestanckie odrzuciły Boże poselstwo, stając się w ten sposób córkami Babilonu, było nadejściem poselstwa drugiego anioła i początkiem czasu zwłoki w przypowieści, która „spełniała się co do joty”. Pan nie powrócił w 1843 roku; zwlekał, aby doświadczyć i pobłogosławić panny. Ogłoszenie poselstwa drugiego anioła, identyfikującego kościoły protestanckie jako córki Babilonu, było wezwaniem dla tych, którzy wciąż pozostawali w tych upadłych kościołach, aby wyszli i stanęli po stronie millerystów oraz ich rozumienia proctw. Na

zgromadzeniu obozowym w Exeter Samuel Snow przedstawił dowody konieczne do potwierdzenia przyjścia Pana 22 października 1844 roku, a poselstwo Wołania o północy przetoczyło się przez kraj niczym fala przyływu. Następnie, podczas Wielkiego Rozczarowania 22 października 1844 roku, pojawił się trzeci anioł.

To było krótkie podsumowanie wczesnej historii, w którym pominąłem wiele kwestii, aby wyodrębnić kilka, które wydają się bardziej istotne dla tego, co omawiamy.

Będziemy kontynuować te rozważania w następnym artykule.